

Pán Ježíš své učedníky otevřeně připravoval na situace, že je lidé odmítnou: *A když vás někdo nepřijme a nevyslechne vaše slova, při odchodu z toho domu nebo z onoho města vytřeste prach ze svých nohou.* (Matouš 10,14)

Ani v naší době určitá forma odmítnutí není úplně výjimečná. A tak přemýšlím, co to vytřesení prachu může znamenat pro nás. Když pozoruji, co způsobilo v pozdějších učednících, jeví se mi to jako velmi důležitý krok! *A Pánovo slovo se šířilo po celé krajině. Židé však poštváli vážené zbožné ženy a přední muže města, podnítili pronásledování proti Pavlovi a Barnabášovi a vyhnali je od svých hranic. Oni proti nim vytrásli prach z nohou a přišli do Ikonie.* (Skutky 13,49-51)

Všimni si: V Pisidské Antiochii proti těm odpůrcům *vytrásli prach z nohou a přišli do Ikonie.* Jinými slovy: když je někde odmítli, oni vytrásli prach a **ŠLI DÁL!** Oni prach těch odpůrců nenesli s sebou! Nelitovali sami sebe ani se na nikoho nezlobili. Prostě vytrásli prach a svobodně šli jinam! A v dalším verši se píše: ***Učedníci byli stále naplňováni radostí a Duchem Svatým.*** (Skutky 13,52)

Potkávám křesťany, kteří za svůj život mají pár negativních zkušeností (nebo taky jen slyšených příběhů o odmítnutí!) a pak už nikdy nikomu nic neřeknou o Ježíši, protože lidé u nás prý „nechtějí slyšet“. Cítíš, jak **na sobě nechávají sedět ten cizí prach?** Prach odmítnutí nebo třeba i posměchu? Ale často spíš prach domněnek a pocitů? Najednou jsem porozuměl Ježíšovu principu: *A když vás někdo nepřijme, vytřeste prach ze svých nohou.* (Matouš 10,14) Chápu to ve smyslu: Nenechej to odmítnutí na sobě! Nejdí s ním za dalšími lidmi! Stejně odmítnutí nepředpokládej u jiných. Možná se pouč, co příště udělat srozumitelněji a lépe. Ale hlavně hned vyjdi za dalšími do dalších vesnic, sídlišť, městeček. Pak budeš *stále naplňován/a radostí a Duchem Svatým* (Skutky 13,52).

Kde je sdílení Dobré zprávy o Ježíši, tam obvykle přicházejí problémy! A když k tomu sdílení přibude ovoce v podobě nových následovníků Pána Ježíše, problémy zpravidla podstatně narůstají. Tak to bylo v Ježíšově službě, za Jeho apoštolů a mnohokrát potom až do dneška. Problémy „zvenku“ – tedy od nevěřících – většinou očekáváme víc, než kolik jich v našich časech reálně přichází. Některým lidem se nelíbí, že máme jiný názor a že jsme si jím tak jistí. Dokonce ani to se jim nelíbí, že máme v srdci takový klid. Což teprve, když Ježíšův pokoj a radost přijmou i další lidé a začnou Ježíše nadšeně následovat?! Prostě je to štvě!

Pozoruhodné ale bývá, že při rozvoji nové služby nevěřícím někdy i Ježíšovi následovníci vytáhnou bojovné karty. Jeden mladík začal pravidelně jezdit do nedalekého města, kde se mu otevřelo misijní pole a uvěřilo tam pár nových lidí. Když se sdílel ve svém sboru a žádal o modlitby, jeden starší mu se zjevným znepokojením řekl: „Máš dost práce tady! Nezanedbávej službu ve svém sboru.“ Slyšela to jedna sestra a o něco později mladíkovi pošeptala: „Ber to jako protivenství pro evangelium! A hlavně se nenech odradit. Modlím se za Tebe.“ Hm, i to se stává. Kde se sdílí Dobrá zpráva, tam přijdou problémy! Problémy zvenku i problémy zevnitř – ano, někdy dokonce i problémy v církvi.

Apoštol Pavel k tomu všemu píše: *To naše nynější lehké soužení nám působí nesmírně veliké břímě věčné slávy, když nehledíme na věci viditelné, ale na neviditelné; neboť viditelné věci jsou dočasné, neviditelné však věčné.* (2. Korintským 4,17-18) Budiž nám to povzbuzením, abychom „vytrásli prach“ případných nepříjemných zážitků, vzpomínek i aktuálních pocitů. V Ježíšovu zmocnění pak půjdeme dál za dalšími lidmi, kteří potřebují záchranu!

Pane Ježíši, děkuji ti, že ses vůbec ničím nenechal zastavit. Svoje dílo záchrany jsi dokončil! A děkuji ti i za generace Tvých následovníků, kteří to životodárné poselství donesli až ke mně – k nám!